

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: 137 P-4429/2026-18

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu po sutkinji toga suda Ines Gutzmirtl Špehar, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužiteljice Natalije Štor iz Zagreba, Fancevljev prilaz 12, OIB: 39111254028, zastupane po punomoćnici Luciji Car-Pavlic, odvjetnici iz Zagreba, protiv tuženika Raiffeisenbank Austria d.d., Zagreb, Magazinska cesta 69, OIB: 53056966535, zastupana po odvjetnicima u Odvjetničkom društvu Glamuzina & Grošeta d.o.o., Zagreb, Trga žrtava fašizma 5, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane i zaključene glavne i javne rasprave dana 27. kolovoza 2026. u prisutnosti punomoćnika tužiteljice Karla Muića, odvjetnika i zamjenika punomoćnika tuženika Domagoja Šebetića, odvjetničkog vježbenika, dana 25. rujna 2026. godine,

P r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetna odredba čl. 3 Ugovora o kreditu, broj: 041-50-3154432 potpisanog/sklopljenog dana 22. studenog 2005. godine, od strane tuženika kao kreditora, te tužiteljice, kao korisnika kredita, koji je solemniziran dana 24. studenog 2005. od strane Javnog bilježnika Milana Glibote pod posl. brojem:

OU446/2005, kojom je određeno da se (tužiteljici) naplaćuje naknada od 3,30 % (tri zarez trideset posto) od iznosa kredita, jednokratna, prilikom prvog korištenja kredita.

II. Nalaže se tuženiku isplatiti tužiteljici iznos od 470,68 EUR, sa zateznim kamatama, tekućim od dana 29. studenog 2005. godine do isplate, prema stopi koju do 31. prosinca 2007. godine određuje čl. 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate (NN 72/02, 153/04), a od 01. siječnja 2008. godine prema stopi propisanoj odredbom čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 155/23), koja se do 31. srpnja 2015. godine određuje uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke, koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu, za pet postotnih poena, od 01. kolovoza 2015. godine do 31. prosinca 2022. godine određuje se za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima, izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu, za tri postotna poena, od 01. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. se određuje uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja Banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta, za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. godine do isplate određuje se, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope (kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke) za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa

koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku nadoknaditi tužiteljici troškove ovog parničnog postupka u iznosu od 821,06 euro sa zateznim kamatama, tekućim od dana donošenja prvostupanjske presude do isplate, prema stopi propisanoj odredbom čl. 29 st. 2 Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 155/23), koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope (kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke) za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužiteljica navodi da je sa tuženikom sklopio ugovor o kreditu kojim je tuženi odobrio tužiteljici kredit, te je sukladno odredbi čl. 3 ugovora o kreditu određeno da prilikom prvog korištenja kredita se naplaćuje jednokratna naknada u iznosu od 3,30% za obradu kredita. Tužiteljici je dana 20. studenog 2005. godine naplaćena jednokratna naknada u iznosu od 470, 68 eura. Navodi da je ugovor sklopljen prema unaprijed otisnutom sadržaju. Iz navedenog ugovora nije vidljivo na što se navedena naknada odnosi, zašto je naknada određena baš u tom iznosu, o navedenoj odredbi se nije pojedinačno pregovaralo, tužiteljica nije mogla utjecati na sadržaj odredbi. Tužiteljica se poziva na odredbu čl. 81, st. 1 Zakona o zaštiti potrošača koja govori da ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako je suprotna načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, dok je odredbom st. 2 istog članka, istog zakona određeno da se smatra da se o pojedinog ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj. Tužitelj navodi da sukladno odredbi čl. 323. st. 1. Zakona o obveznim odnosima u slučaju ništetnosti ugovora da svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takve ugovorne odredbe. Tužiteljica se također poziva na čl. 1111. st. 1. Zakona o obveznim odnosima te potražuje povrat navedenog iznosa od 470,68 eura zajedno sa zakonskom zateznom kamatom koja teče od 29. studenog 2005. godine do isplate te potražuje parnični trošak.

2. Tuženi u odgovoru na tužbu osporava osnov tužbenog zahtjeva i sve činjenične navode, stavlja prigovor zastare, osporava pravo na tijek kamata, visinu tužbenog zahtjeva ne osporava. Predlaže tužbeni zahtjev odbiti uz naknadu parničnog troška.

3. U tijeku dokaznog postupka sud je izvršio uvid u Ugovor o kreditu, zahtjev za kredit, saslušana je tužiteljica, otplatni plan.

4. Ocjenom ovako provedenog dokaznog postupka ovaj sud smatra da je tužbeni zahtjev tužiteljice osnovan kako je i odlučeno u izreci ove presude.

5. Nije sporno da je tužiteljica potpisnik kredita sa ovdje tuženikom te da je na temelju istog ugovora temeljem čl. 3. naplaćena provizija za obradu kredita u iznosu od 3,30% od iznosa kredita jednokratno.

6. Odredba čl. 8 ZPP-a sadrži jedna od osnovnih načela procesnog prava, a to je

načelo slobodne ocjene dokaza koje načelo nalazi odraz u ovlaštenju suda da na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, kao i na temelju rezultata cjelokupnog postupka, odlučuje koje će činjenice od kojih zavisi odluka o tužbenom zahtjevu uzeti kao dokazane, dakle, da prema svom slobodnom uvjerenju na osnovi ocjene izvedenih dokaza može sa sigurnošću utvrditi postojanje odnosno ne postojanje neke činjenice.

7. Prema tome sud u smislu odredbe čl. 8. ZPP-a provedene dokaze prosuđuje po svom slobodnom uvjerenju ali je dužan stečeno uvjerenje obrazložiti uvjerljivim i logičnim razlozima kojima opravdava zaključke o dokaznoj snazi pojedinog dokaznog sredstva povezujući ih s rezultatima cjelokupnog dokaznog postupka.

8. U ugovoru o kreditu je vidljivo da je tužitelj korisnik kredita a tuženi davatelj kredita te su se obvezali da će banka tužitelju isplatiti kredit od 22.517,34 CHF u kunscoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za CHF tečajne liste banke važeće na dan korištenja kredita, a da za obradu prije isplate kredita se odbijaju jednokratni troškovi obrade u visini od 3,30% jednokratno.

9. Načelo savjesnosti i poštenja jedno je od temeljnih načela obveznog prava, a sadržano je u članku 4 Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05, 41/08, 125/11, 78/15) kojim je propisano da su se u zasnivanju obveznih odnosa i ostvarivanju prava i obveza istih odnosa sudionici dužni pridržavati načela savjesnosti i poštenja.

10. Ovaj sud smatra da je čl. 3. navedenoga ugovora ništetan iz razloga jer je ista odredba neodređena, neodrediva pa posljedično i nepoštena i ništetna. Radi se o „špranciranom“ ugovoru već napisanom članku unaprijed, znači o odredbi o kojoj stranke nisu mogle pregovarati niti je u konačnici detaljno obrazloženo što to zapravo znači.

11. Sud je u tu svrhu saslušao tužiteljicu koja je navela da je podigla kredit radi kupnje osobnog automobila. Radi i dan danas u KBC Sestre milosrdnice. Dobila je u auto kući unaprijed odštampan ugovor koji je pročitala. Vidjela je odredbu u ugovoru o ulaznoj naknadi, rekli su joj da se ništa ne može mijenjati sa bankom uopće nije komunicirala jer su joj rekli da ne mora.

12. Sud je povjerovao iskazu kako tužiteljice jer navodi da se o odredbama ugovora nije moglo pregovarati, nije bilo govora o postotku naknade za obradu kredita koja bi se naplatila jednokratno.

13. U vrijeme zaključenja ugovora o kreditu na snazi je bio Zakon o zaštiti potrošača koji u čl. 81.st.1. određuje da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom, ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, dok se prema st.2. istog članka smatra da se o pojedinačnoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca, te zbog toga potrošač nije imao utjecaj na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Nadalje, stavkom 4. čl. 81. Zakona o zaštiti potrošača određeno je da ako trgovac tvrdi da se o pojedinačnoj ugovornoj odredbi unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo dužan je to i dokazati.

14. U ovom postupku tuženi to dokazao nije pa prema tome u konačnici zahtjev tužitelja je osnovan.

15. Prema odredbi čl. 87. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača nepoštena ugovorna odredba je ništava, dok je u st. 2. Istog članka određeno da ništavost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništavost iz samog ugovora ako on može opstati bez ništave odredbe. Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaj na njezin sadržaj poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca.

16. U toku postupka kao što je već rečeno, tuženi nije predložio niti jedan dokaz na okolnost da je zaista imao troškove zbog rješavanja tužiteljičinog zahtjeva te koje je to troškove tuženi imao prilikom ugovaranja kredita, niti je o tome obavijestio tužiteljicu. Iz ovoga proizlazi da je tuženi proizvoljno odredio visinu ulazne naknade, a o kojoj se kao što je već rečeno nije pregovaralo.

17. Predmetni ugovor o kreditu valja sagledati i u smislu općih uvjeta ugovora jer se radi o ugovorima unaprijed sastavljenima za veći broj ugovora koje je jedna ugovorna strana predložila drugoj ugovornoj strani, ugovor po principu uzmi ili ostavi.

18. Iz ovoga se može izvući zaključak da se radi o neravnoteži među strankama, nije bilo mjesta pregovaranju, tužiteljica je bila u nepovoljnijem položaju u odnosu na tuženika, ovdje banku, te sud smatra zbog gore svega navedenoga daje valjalo usvojiti zahtjev tužiteljice kao u toč. I istog i utvrditi ništetnost ugovorne odredbe sadržane u čl. 3. ugovora o kreditu.

19. Kako je navedena ugovorna odredba ništetna tužiteljica ima pravo na povrat iznosa kojeg se ista morala odreći prilikom obrade kredita pa je sud u cijelosti usvojio i toč. II.

20. Također je sud dosudio i zatražene kamate kako je isti zatražio.

21. U odnosu na istaknuti prigovor zastare od strane tuženika sud smatra u cijelosti neosnovanim.

22. Ništavost je sredstvo pomoću kojeg se sprečava pravno djelovanje učinka ugovora koji je u suprotnosti s prirodnim propisima, a posljedica je u konkretnom slučaju je da tuženik mora tužitelju vratiti ono što je od nje primio s osnove ništave ugovorne odredbe čl. 3. ugovora o kreditu pa bi ograničenje zastarom prava tužitelja obveze vrijedio institut ništetnosti koje je bez vremenski. Sud je utvrdio da je odredba ništetna tokom ove parnice pa tužiteljica nije u zastari (pravno shvaćanje Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 30. siječnja 2020. godine.)

23. Zbog svega gore navedenog odlučeno je kao u izreci ove presude.

24. Odluka o parničnom trošku temelji se na odredbi čl. 154. st. 1 Zakona o parničnom postupku, a odnosi se na zastupanje tužitelja po punomoćniku odvjetniku odmjeren prema OT i to za sastav tužbe 50 bodova, podnesak od 19.6.2024. 50 bodova, ročište 9.9.2025. 50 bodova, ročište 6.11.2025. 50 bodova, ročište za objavu 25 bodova, žalba 4.2.2026. 12,5 bodova, ročište 27.8.2026. 50 bodova, ročište za objavu 25.9.2026. 25 bodova, odnosno 312, bodova ili 625,00 € Tom iznosu treba pribrojiti 25% PDV-a tako da je trošak 781,25 €. Sud priznaje tužiteljici pristojbu na tužbu u visini od 13,27 eura kao i pristojbu na presudu u iznosu od 26,54 eura, tako da je ukupan trošak tužiteljice u ovom postupku 821,06 €.

U Zagrebu, 25. rujna 2026. godine

Sutkinja

Ines Gutzmirtl Špehar

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove odluke stranke mogu izjaviti žalbu u roku od 15 dana od dana dostave istog. Žalba se predaje putem ovog suda na Županijski sud pismeno u 3 istovjetna primjerka.

DNA:

- pun tužitelja
- pun. tuženika

Broj zapisa: **9-3088d-252e3**

Kontrolni broj: **034ba-37ae2-d4b14**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.